

Обеща като се върне да се лекува. Тогава ми каза: "Ако знаеш колко много топлина съм скътал в себе си към тебе". Отговорих му по свой начин - грубо: "Абе ти добре си ме осакатил в романа си, ами не ти стига ум да го разбереш".

Имам впечатление, че що се отнася до втората линия в романа Димов се е опрял само на мене. Не е търсил други хора. Книгата беше замислена и след като е открил моята златна мина, която му погълна и много време, той се задоволи с моите разкази.

Що се отнася до външността ми, съпоставена с тази на Варвара, аз бях тогава много интересна и красива.

В Пловдив Димов се проявяваше като женкар. Беше във връзка с много жени. Студентките мряха за него. Беше грозен, но привлекателен. Имаше вътрешен чар. Но умееше да бъде и само приятел.

Според мен преди Девети той е бил табула раса политически.

От неговите колеги влияние в своето политическо развитие той търпя според мене от проф. Попов, който почина.

Знам, че е обожавал майка си. Според него тя била чудесна майка. Знаел е, че тя дискриминира сестра му заради него. Когато съм го упреждала за това, той отговаряше: "Аз съм първородният".

Марена ми е казвала, че гувернантка го е придружавала до гимназията.

През цялото време на нашето познанство Димов търсеше моята човешка близост, но аз бягах от него, нямах му доверие.

Знам, че е чел "Средногорски партизани" от Коста Ламбрев. По повод на тази книга ми е казал, че хора, които не умеят да пишат, не бива да се залавят с това. Имам впечатление, че той по онова време нямаше афинитет към съпротивата и не е имал намерение да пише за нея. Затова нямам впечатление да е търсел и източници.

Знам, че търсеше контакти с Куцоглу, но криеше това от мене. Те са били най-богатите тютюнотърговци в ~~жужички~~ Пловдив и с най-големи връзки в чужбина, а също така и хора с много голям афинитет към култура. Като живи хора са много характерни и много близки до неговите герои.